

fără să pierdem însă din vedere legile fundamentale.

Aplic, în acest domeniu, tot ceea ce consider valabil, dar cu multă prudență și după o verificare prealabilă și, în același timp, cu o maximă perseverență. Aceasta, bineînțeles, în măsura posibilităților creației colective.

CONSTANTIN GABOR

solist, Opera Română,
București:

„Limbajul contemporan al operei clasice”

Consider textul muzical drept elementul de bază al teatrului liric. Valoarea unei opere este determinată, în primul rînd, de calitatea textului muzical, de felul cum muzica reușește să redea sentimentele și ideile conținute de textul dramatic.

În același timp consider că interpretul de operă trebuie să acorde o importanță egală atât muzicii cît și textului, el nu trebuie să fie doar un „vocalist”. Stăpînind în egală măsură atât arta cîntului — tehnica vocală —, cît și meșteșugul actoricesc, cîntărețul de operă va reuși să creeze personaje veridice, va putea să transmită publicului conținutul

de idei și sentimente al operei. Insist asupra necesității unei bune tehnici vocale, întrucît ea asigură diminuarea efortului vocal, face, în ultimă instanță, ca publicul să găsească fi-rească și plăcută exprimarea prin cînt.”

În concluzie, cred că interpretul de operă trebuie să fie un bun actor care să știe să cînte bine, acest lucru este posibil și este crezul meu artistic.

Nu cred în incompatibilitatea dintre lumea operei clasice și modalitățile moderne de expresie scenică.

Cred însă în necesitatea folosirii lor, consider ca o obligație primordială a tuturor slujitorilor scenei lirice găsirea unui limbaj contemporan pentru redarea operei clasice. Trebuie să se facă eforturi continue pentru atenuarea caracterului convențional al genului (operei), să se renunțe la tot ce este învechit și artificial. Numai astfel poate scăpa opera de pericolul de a deveni muzeu de artă sonoră. Nu cred în așa-zisa „criză a operei”, pentru că Opera este în primul rînd muzică, iar muzica își va păstra mereu calitatea de mijloc de transmitere a ideilor și sentimentelor omenești, rolul său universal de apropiere a oamenilor.

Din păcate, revista românească de specialitate, precum și celelalte reviste care au rubrici ce se referă la viața muzicală, acordă prea puțină atenție activității teatrelor lirice, și în special operelor și baletelor românești contemporane.

Un merit deosebit îl are redacția de specialitate a Radio-ului, care face eforturi susținute de a ne ține la curent cu tot ce este nou în țară și peste hotare în materie de creație de operă. Lăudabilă — acțiunea realizată la Cinematecă; ea a prilejuit interpretelor și publicului larg cunoașterea unor spectacole de operă realizate la un înalt nivel artistic de către opera din Hamburg.

Cea mai valoroasă sursă de informare rămîne schimbul direct, experiența directă realizată în turneele noastre peste hotare. A lucra sub îndrumarea unor dirijori și regizori străini, a cînta în compania unor interpreți din alte teatre constituie mijlocul cel mai valoros de îmbogățire a cunoștințelor, a mijloacelor de exprimare artistică.

În ce mă privește, încerc necontenit să sporesc gama mijloacelor de exprimare artistică, să combat prin ele rutina. Cred că noile generații de cîntăreți și dansatori vor face față exigențelor teatrului contemporan. Se pune însă din ce în ce mai acut problema pregătirii în cadrul conservatoarelor și a școlilor de coregrafie a unor „interpreți totali”; numai aceștia vor putea face față exigențelor mereu sporite ale teatrului liric contemporan.

În ce privește „schimbul de miine”, teatrele ar trebui să ducă o politică susținută, științifică, de creștere și folosire a tinerilor cîntăreți și dansatori.